

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/156/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0018207366
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:0018207366.3

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Mičietovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu GLENDON s.r.o., Košice, Olivová 1/A, zast. JUDr. Jurajom Kusom, advokátom, Michalovce, Námestie osloboditeľov 10, IČO: 35 547 375 proti žalovanému A. B. C., D. XXX, IČO: 43 610 773, zast. JUDr. Radoslavom Sotákom, advokátom, Michalovce, Námestie slobody 7, o zrušenie zabezpečovacieho opatrenia na návrh žalovaného v konaní o zaplatenie 60.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Michalovce sp. zn. 11C/72/2018 z 21. septembra 2023

rozhodol:

O d m i e t a odvolanie.

Stranám náhradu trov odvolacieho k o n a n i a nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Michalovce (v ďalšom „súd prvej inštancie“ prípadne len „súd“) napadnutým uznesením zamietol návrh na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia nariadeného uznesením Okresného súdu Michalovce z 1.3.2019 č.k. 11C/72/2018-123 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 24.6.2019 č.k. 9Co/180/2019-166.

2. V odôvodnení o.i. uviedol, že na základe návrhu žalobcu domáhajúceho sa nariadenia zabezpečovacieho opatrenia z dôvodu obavy, že výkon rozhodnutia bude ohrozený, bolo zriadené súdom záložné právo na majetok žalovaného, a to na nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat. úz. D. (stavba „Pekáreň“ súp. č. XXX na parc. č. 846/4 a parc. č. 846/1 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 265 m² a parc. č. 846/4 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 389 m²) v prospech žalobcu GLENDON, a to za účelom zabezpečenia jeho pohľadávky 60.000 eur s príslušenstvom voči žalovanému, o ktorej sa viedlo konanie na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11C/72/2018. Uznesenie o nariadení zabezpečovacieho opatrenia nadobudlo právoplatnosť 1.8.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 24.6.2019 sp. zn. 9Co/180/2019. Konanie vo veci samej bolo právoplatne skončené. Žalovaný podaním doručeným 26.7.2023 navrhol zrušenie zabezpečovacieho opatrenia z tých dôvodov, že na neho (žalovaného) bol vyhlásený konkurz v konaní vedenom pred Okresným súdom Košice sp. zn. 31OdK/9/2023 a bol zbavený všetkých dlhov podliehajúcich konkurzu, a to uznesením z 21.2.2023. Argumentoval, že odpadli dôvody, pre ktoré bolo zabezpečovacie opatrenie nariadené, t.j. domáhal sa jeho zrušenia podľa § 334 CSP. Poukázal na to, že nariadené zabezpečovacie opatrenie vyhlásením konkurzu zaniklo podľa § 167f ods. 4 zák. č. 7/2005 Z.z., keďže nie je zmluvným záložným právom, ale len procesným inštitútom pre prípad ohrozenia exekúcie. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na uznesenie ústavného súdu z 28.4.2022 č.k. III. ÚS XXX/XXXX, z ktorého žalovaný citoval odseky 17. až 22. Do spisu, uviedol súd, bolo doručené aj Oznámenie o dražbe, ktoré doručila 18.8.2023 spoločnosť Dražobník, s.r.o., Hviezdoslavova 6, Košice, z ktorého vyplynulo, že predmetom dražby, ktorá sa bude konať 25.9.2023 sú nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX pre kat.

úz. D., vlastníkom/dlžníkom ktorých je A. B. C. (v spore žalovaný) a navrhovateľom dražby spoločnosť GLENDON, s.r.o. (v spore žalobca).

Z obsahu spisu mal súd za zrejmé, že návrh na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia bol podaný v priebehu súdneho sporu o zaplatenie žalovanej istiny s príslušenstvom. Vec sama bola právoplatne skončená rozsudkom pre zmeškanie žalovaného z 3.12.2021 č.k. 11C/72/2018-250, ktorý nadobudol právoplatnosť 2.3.2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach z 27.1.2023 č.k. 2Co/7/2023, ktorým rozhodnutím súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 60.000 eur spolu s príslušenstvom do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zabezpečovacie opatrenie stále trvá. Uviedol, že uzneseniu o zrušení zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 CSP predchádza posúdenie toho, či skutočne došlo k odpadnutiu dôvodov, pre ktoré bolo nariadené neodkladné, resp. zabezpečovacie opatrenie. Žalovaný tvrdil, že tým, že bol na neho vyhlásený konkurz, odpadli dôvody, pre ktoré bolo zabezpečovacie opatrenie nariadené, a teda došlo k zániku zabezpečovacieho opatrenia podľa § 167f ods. 4 zák. č. 7/2005 Z.z. Súd sa s týmto tvrdením žalovaného nestotožnil a konštatoval, že v čase jeho rozhodovania nedošlo k odpadnutiu dôvodov, pre ktoré bolo pôvodné zabezpečovacie opatrenie nariadené. Oboznámil sa aj s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 235/2022 z 28.4.2022, na ktoré poukázal žalovaný v návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia a stotožnil sa, resp. zastal právny názor tam uvedený v odseku 12. rozhodnutia: „príspevok (Števček, M., Kotrecová, A. Ako poznať dobrú právnu úpravu alebo od zabezpečovacích opatrení k analytickej právnej epistemológii. In: Právny obzor 2/2017), v ktorom bol sformulovaný opačný záver, že zabezpečovacie opatrenie nemožno vnímať ako čisto procesný inštitút, ale ako samostatnú formu záložného práva, ktoré nie je obligatórne procesne späté s konaním vo veci samej najmä z dôvodu, že právoplatné skončenie konania nepodmieňuje jeho zánik, ako je to v prípade exekučného záložného práva. Tomuto článku nasleduje záver o tom, že zriadením zabezpečovacieho opatrenia nadobúdajú jeho subjekty postavenie účastníkov vzťahu zo záložného práva a v týchto intenciách medzi nimi vznikajú aj práva a povinnosti, na ktoré sa použije § 151a a nasl. Občianskeho zákonníka a na účel konkurzu si takéto záložné právo zachováva poradie a riadnu hmotnoprávnu relevanciu (Kotrecová, A. In: Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha: C.H.Beck., 2016, strana 1156).“ Súd uviedol, že ide o opačný názor ako bol prezentovaný žalovaným v návrhu, aj Okresným súdom Prešov, ktorý konal ako súd konkurzný o oddĺžení dlžníka, ktorého uznesenie č.k. 5 OdS/4/2020-110 z 9.9.2021 bolo predmetom sťažnosti na ústavnom súde. Mal ho za názor, ktorý je v súlade s jedným smerom právnej vedy (Džačár, Földeš, R.), no zároveň v rozpore s druhým názorom (Števček, M., Kotrecová, A.).

Vzhľadom na to, že nebol naplnený dôvod na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 CSP na návrh, keďže žalovaný nepreukázal, že odpadli dôvody, pre ktoré bolo zabezpečovacie opatrenie nariadené, súd návrh na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia zamietol.

Súd zároveň poukázal na § 19 ods. 1 písm. e/ a ods. 4 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, z ktorého vyplýva, že jedným z prípadov, kedy je dražobník povinný upustiť od dražby, je skutočnosť, že na majetok vlastníka predmetu dražby je vyhlásený konkurz, chápaný ako de facto generálna exekúcia, ktorej podlieha všetok majetok vlastníka predmetu dražby. Vzhľadom na dikciu tohto zákonného ustanovenia nemožno uvažovať nad žiadnym dôvodom, ktorý by umožňoval pokračovať v dražbe veci vo vlastníctve vlastníka predmetu dražby, ak trvajú účinky vyhlásenia konkurzu. Keďže sa v konkurze budú speňažovať všetky veci patriace vlastníkovi predmetu dražby, dôjde logicky k speňaženiu aj predmetu dražby a veritelia budú mať povinnosť si v zákonom ustanovených lehotách prihlásiť svoje pohľadávky. Veriteľ, ktorému svedčí záložne právo, bude v konkurze prirodzene uspokojovaný ako zabezpečený veriteľ a aj keď bude prípadnú dražbu realizovať správca konkurznej podstaty podľa ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zákona o dobrovoľných dražbách, nemôže byť pochyb o tom, že skôr začatý dražobný proces musí byť predčasne skončený.

Okrem uvedeného súd v odôvodnení poukázal i na to, že spomedzi všetkých dôvodov pre zrušenie neodkladného opatrenia (zakotvených v § 334, § 335, § 336 ods. 3, § 337 ods. 3 a § 338 CSP), iba niektoré z nich, a teda nie všetky, zakladajú prípustnosť odvolania, a to tie, ktoré sú vymenované v § 334 a v § 335 ods. 1 CSP. Proti uzneseniu o zrušení neodkladného opatrenia z ostatných dôvodov nie je odvolanie prípustné. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.7.2022 sp. zn. 5Obdo/37/2021, v ktorom súd konštatoval: „I. konanie o zrušenie neodkladného opatrenia je konaním o parciálnej otázke súvisiacej s takým typom procesného postupu, ktorý per se nie je považovaný za konanie vo veci samej, ani za konanie, ktorým sa vec končí. II. Podľa ust. § 357 písm. e/ CSP je odvolanie prípustné len proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým súd zrušil neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie podľa ust. § 334 a § 335 ods. 1 CSP, t.j. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie návrh na zrušenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia zamietne“.

3. Podaním doručeným súdu 28. 9.2023 podal voči uzneseniu o zamietnutí návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP žalovaný. V prvom rade nesúhlasil s poučením súdu prvej inštancie o tom, že voči jeho rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.

Ak súd v bode 18. uznesenia poukázal na rozhodnutie NS SR, označil žalovaný tento poukaz za nesprávny s tým, že nejde o obdobný prípad. V danej veci totiž nebolo ešte rozhodnuté vo veci samej na rozdiel od danej veci a teda žalovaný v konaní 16C nemá iný procesný nástroj na dosiahnutie zrušenia zabezpečovacieho opatrenia. Poukázal na § 357 písm. e/ CSP, ktorý pripúšťa odvolanie proti „uzneseniu súdu prvej inštancie o zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a § 335 ods. 1 CSP“. Ustanovenie § 357 písm. e/ CSP síce nereflektuje situáciu, ak dôjde k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, neodkladné opatrenie však v zmysle § 335 ods. 1 CSP možno zrušiť aj na návrh. Je preto pravdepodobné, že odvolaním je možné reparovať jednak situáciu, keď sa bude rozhodovať o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, a jednak tú situáciu, keď sa rozhodne o zrušení neodkladného opatrenia bez návrhu, to všetko za predpokladu, že nastanú dôvody na zrušenie neodkladného opatrenia uvedené v § 334 a § 335 ods. 1 CSP. Preto o limitácii prípustnosti odvolania voči uzneseniu o zrušení neodkladného opatrenia je možné hovoriť práve v kontexte dôvodov pre zrušenie neodkladného opatrenia a to, či došlo k zrušeniu neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia na návrh alebo ex offo, však nebude hrať rolu. Obe zmieňované situácie bude možné subsumovať pod prípustnosť odvolania podľa § 357 písm. e/ CSP. Žalovaný/odvolateľ zastal názor vychádzajúc z teleologického výkladu, že je možné pripustiť odvolanie aj proti uzneseniu prvoinštančného súdu o zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 336 ods. 4 CSP, i keď dôvod podľa toho ustanovenia nie je výslovne uvedený v § 357 písm. e/ CSP. Ustanovenie § 336 ods. 4 CSP totiž odkazuje na primerané použitie § 335 CSP, pričom dôvod podľa § 335 CSP už naopak v § 357 písm. e/ CSP je výslovne uvedený.

Dôvodil, že obdobný variant predstavuje situácia predpokladaná v § 357 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je prípustné odvolanie proti „uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnosti, okrem odôvodnenia“. V tomto prípade mal za zrejmé, že zákonodarca úmyselne neobmedzil rozsah predmetného ustanovenia iba na situáciu, keď súd nesprávne vykoná navrhované vykonanie opravy chýb v písaní alebo počítaní. Rovnako preto treba rátať s prípustnosťou odvolania aj v prípade, ak dôjde k zamietnutiu návrhu na vykonanie opravy chýb v písaní alebo počítaní. Uvedené opätovne vyplýva z uplatnenia teleologického výkladu. V § 357 písm. g/ CSP je totiž jasne uvedené, že odvolanie je prípustné iba proti „uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku“. Ustanovenie § 357 písm. f/ CSP však nehovorí nič o tom, aby bolo odvolanie prípustné iba proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávnosti, okrem odôvodnenia. Zákonodarca teda úmyselne vynechal pojem „zamietnutie“. Z uvedeného je ex ratione legis zrejmý extenzívny výklad.

Na základe uvedených záverov mal preto za legitímne konštatovať, že na § 357 CSP je v zásade možné nahliadať prizmou extenzívneho výkladu. Tento záver o prednosti extenzívneho výkladu primerane reflektuje povahu § 357 CSP, ktorú možno minimálne v porovnaní s minulou právnou úpravou považovať vo vzťahu k odvolaniu za limitujúcu a v určitom smere odôvodňujúcu spomínaný extenzívny výklad.

Okrem toho poukázal na výklad (Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck., str. 1134), v ktorom sa uvádza, že „v súlade s § 357 písm. e/ CSP je proti uzneseniu o zrušení neodkladného opatrenia podľa § 334 CSP, vrátane uznesenia o zamietnutí návrhu na jeho zrušenie, odvolanie prípustné. Za dôvod na zrušenie považuje poukázaný komentár na odpadnutie dôvodov, pre ktoré bolo nariadené, čo uviedol žalovaný, že je aj tento prípad.

Citujúc § 334 CSP podľa ktorého súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnúť dôvody, pre ktoré bolo nariadené, uviedol, že táto formulácia postihuje predovšetkým tie prípady, kedy došlo k zmene pomerov, čo má za následok, že zabezpečovacie opatrenie už nie je nutné ani účelné. K zmene pomerov súd musí prihliadnuť a vyvodiť potrebný záver. Súd prvej inštancie tvrdil, že dôvody neodpadli, avšak žalovaný tvrdí, že zabezpečovacie opatrenie nemôže byť účelné ani nutné, nakoľko bez zákonného dôvodu zvyhodňuje žalobcu v konkurznom konaní ako zabezpečeného veriteľa, ktorý tak vykoná dražbu 25.9.2023 a toto zabezpečovacie opatrenie nemožno bez rozhodnutia súdu vymazať z katastra nehnuteľnosti, pričom nariadené zabezpečovacie opatrenie vyhlásením konkurzu na žalovaného zaniklo podľa § 167f ods. 4 zákona č. 7/2005 Z.z., keďže nie je zmluvným záložným právom, ale je len procesným inštitútom pre prípad ohrozenia exekúcie.

Argumentoval, že vyhlásením konkurzu a v dôsledku jeho účinkov odpadli dôvody, pre ktoré bolo nariadené zabezpečovacie opatrenie, tým kľúčovým bolo ohrozenie budúcej exekúcie a exekúcia už nie je možná vzhľadom na vyhlásenie konkurzu. Na podporu svojho tvrdenia opätovne poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 235/2022 z 28. apríla 2022 v obdobnej veci, citujúc: „Právny názor všeobecného súdu, podľa ktorého zabezpečovacím opatrením podľa § 343 ods. 1 CSP zriadené záložné právo nie je zabezpečovacím právom podľa § 8 zákona o konkurze a v konkurze treba nahliadať rovnako ako na exekučné záložné právo, ktoré podľa § 167f ods. 4 zákona o konkurze vyhlásením konkurzu zaniká, nie je zjavne nesprávny, a preto nezakladá dôvod porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“ V ďalšom žalovaný/odvolateľ citoval opätovne odseky 17. až 22. predmetného rozhodnutia ústavného súdu. Mal za to, že súd prvej inštancie nerešpektoval názor Ústavného súdu SR. Dal do pozornosti, že právne závery všeobecných súdov ústavný súd preskúmava len vtedy, ak sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, pričom ich následkom je porušenie základného ľudského práva, vrátane práva na spravodlivý proces. Teda každé rozhodnutie ústavného súdu, bez ohľadu na realizovanú právomoc je spôsobilé vyvolať právny účinok, ktorý nastane a legitímne možno tvrdiť, že právne nálezy ústavného súdu sú prameňmi práva de facto, čo však súd prvej inštancie nerešpektoval. Mal za to, že Ústavný súd SR je pri svojich vyjadreniach opatrný a formuluje ich skôr diplomaticky, Ústavný súd ČR už viackrát explicitne uviedol, že jeho rozhodnutia majú precedenčné účinky (nálezy IV. ÚS 301/05, IV. ÚS 2701/08), súd môže odmietnuť nasledovať vyslovený právny názor len výnimočne za situácie, ak odlišný výklad možno odôvodnene považovať za ústavne konformnejší. Žalovaný preto nemal za zrejme, z akého dôvodu súd prvej inštancie nerešpektoval právne záväzný názor ústavného súdu v napadnutom rozhodnutí v ním - žalovaným citovanom náleze III.ÚS 235/2022 z 28.4.2022 o zániku zabezpečovacieho opatrenia a vybral si jednu líniu názoru k otázke zániku zabezpečovacieho opatrenia (Števček a spol.), ktorú citoval ústavný súd vo svojom náleze len okrajovo, pričom z tohto právneho názoru ústavný súd ani nevychádzal a sťažnosť sťažovateľa podanú v duchu tohto právneho názoru odmietol. Žalovaný mal tak za zrejme, že túto líniu právneho názoru, ku ktorej sa priklonil aj súd prvej inštancie považuje ústavný súd za zjavne nesprávnu. Ak tak súd prvej inštancie urobil a nerešpektoval názor ústavného súdu, zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti. Navrhol zrušiť napadnuté uznesenie a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca žiadne vyjadrenie k odvolaniu nepodal.

5. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. – Civilného sporového poriadku – ďalej len „CSP“) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) skôr, než pristúpil k vecnému prieskumu napadnutého uznesenia súdu prvej inštancie sa prioritne zaoberal naplnením zákonných podmienok pre podanie odvolania, medzi nimi i jeho prípustnosťou, pričom dospel k záveru, že odvolanie smeruje proti uzneseniu súdu prvej inštancie, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

6. Odvolanie žalovaného smeruje proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh (podaný žalovaným) na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia.

7. Podľa § 355 ods. 2 CSP, proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa § 357 CSP, odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o: a/ zastavení konania, b/odmietnutí podania vo veci samej, c/ odmietnutí žaloby na obnovu konania, d/návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e/ zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f/ návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, g/ zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h/ zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i/ návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j/ odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k/ povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l/ zabezpečení dôkazného prostriedku, m/ nároku na náhradu trov konania, n/ prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a/ a § 164, o/ návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

9. Podľa § 386 písm. c/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

10. Proti uzneseniu, ako forme súdneho rozhodnutia, vo svojej podstate odvolanie prípustné nie je. V zmysle vyššiecitovaného § 355 ods. 2 CSP odvolanie možno podať len proti tomu uzneseniu, proti ktorému zákon pripúšťa možnosť podať odvolanie. Následne § 357 CSP taxatívnym spôsobom vymedzuje uznesenia súdu prvej inštancie, len proti ktorým je možné podať odvolanie, ako riadny opravný prostriedok. Pokiaľ citované ustanovenie § 357 CSP taxatívnym výpočtom stanovuje prípustnosť odvolania voči uzneseniam súdu prvej inštancie, uvedené súčasne znamená, že proti uzneseniam nevymenovaným v § 357 CSP odvolanie prípustné nie je. Uvedený § 357 CSP však nevymedzuje, že odvolanie je prípustné aj voči uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým súd zamietol návrh na zrušenie nariadeného zabezpečovacieho opatrenia.

11. Vychádzajúc zo znenia § 357 písm. e/ CSP, jeho doslovný výklad vedie k záveru, že odvolanie proti uzneseniu, ktorým bol zamietnutý návrh na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia prípustné nie je, lebo to je prípustné len proti uzneseniu, ktorým bolo zabezpečovacie opatrenie zrušené. Nie je možné prijať výklad textu § 357 písm. e/ CSP tak, že by z neho vyplývala prípustnosť odvolania proti uzneseniu „o (akomkoľvek) rozhodnutí o návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia“, lebo ak by zákonodarca mal takýto úmysel, tak by to výslovne v texte zákona vyjadril, ako napr. vyššie v písmene d/ citovaného ustanovenia § 357, z ktorého výslovne vyplýva prípustnosť odvolania proti uzneseniu o „návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia ...“. Preto odvolací súd prijal jednoznačný záver, že odvolanie možno podať len proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o zrušení nariadeného zabezpečovacieho opatrenia, nie proti uzneseniu, ktorým súd zamietol návrh na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia.

11. V uvedených súvislostiach odvolací súd zároveň poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5Obdo/37/2021 z 28.7.2022, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 6/2023, v ktorom dovolací súd k problematike prípustnosti odvolania v konaní o zrušení neodkladného opatrenia uviedol nasledujúce: „I. Konanie o zrušení neodkladného opatrenia je konaním o parciálnej otázke súvisiacej s takým typom procesného postupu, ktorý per se nie je považovaný za konanie vo veci samej ani za konanie, ktorým sa vec končí. II. Podľa ustanovenia § 357 písm. e/ CSP je odvolanie prípustné len proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým súd zrušil neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie podľa ustanovenia § 334 a § 335 ods. 1 CSP, t. j. odvolanie nie je prípustné proti uzneseniu, ktorým súd prvej inštancie návrh na zrušenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia zamietne.“ Z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR tak nepochybne vyplýva, že proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh na zrušenie nariadeného zabezpečovacieho opatrenia zamietnutý nie je odvolanie prípustné. Odvolací súd preto dáva do pozornosti, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia, zaoberajúc sa otázkou prípustnosti odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia, s touto otázkou správne vypořiadal, vychádzajúc pri tom i z vyššiecitovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/37/2021 a aj poučenie súdu prvej inštancie o opravnom prostriedku, a to že odvolanie proti rozhodnutiu nie je prípustné, je správne a zákonné. Len na okraj odvolací súdu dodáva, že ani nesprávne poučenie o prípustnosti odvolania by nemohlo založiť jeho prípustnosť proti predmetnému rozhodnutiu, keďže neprípustnosť odvolania vyplýva priamo zo zákona.

12. Napokon odvolací súd poukazuje i na rozhodovaciu prax odvolacích súdov, v zmysle ktorej odvolacie súdy odmietajú odvolania podané proti uzneseniam súdov prvej inštancie, ktorými súdy zamietli návrh na zrušenie nariadeného neodkladného, resp. zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 CSP, odôvodňujúc, že ide o odvolanie podané proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/71/2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/4/2023, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8CoP/9/2022).

13. Po zistení, že odvolanie podal odvolateľ/žalovaný proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 CSP), odvolací súd nutne dospel k záveru o nemožnosti meritórneho prejednanja odvolania a ďalej sa preto samotným obsahom podaného odvolania nezaoberal.

14. Pokiaľ odvolateľ/žalovaný v odvolaní (rovnako ako i konaní na súde prvej i inštancie) poukazoval na rozhodnutie – uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 235/2022 z 28.4.2022, odvolací súd konštatuje, že ani zo záverov tohto rozhodnutia ústavného súdu nevyplýva vo vzťahu k

otázke prípustnosti odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia iný záver, než aký vyplýva z poučenia súdu prvej inštancie o opravnom prostriedku, a to o neprípustnosti odvolania, s ktorým záverom sa stotožnil ako so zákonným a zo zákona vyplývajúcim i odvolací súd (viď vyššie).

15. Iný záver, než že odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na zrušenie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle § 357 písm. e/ CSP nie je prípustné nevyplýva ani z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/37/2021 z 28.7.2022, publikovaného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod R 6/2023. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí poukázal síce na nie úplne konsolidované závery komentára Civilného sporového poriadku (Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, str. 1134 resp. 1198) v kľúčových otázkach týkajúcich sa prípustnosti odvolania (v odseku 34. poukážuc na časti komentára venované § 334 CSP a v odseku 35. poukážuc na časti komentára venované § 357 CSP), pričom práve na časť komentára k § 334 CSP v znení vety: „...V súlade s § 357 písm. e) CSP je proti uzneseniu o zrušení neodkladného opatrenia podľa § 334 CSP, vrátane uznesenia o zamietnutí návrhu na jeho zrušenie, odvolanie prípustné.“, sa odvoláva žalovaný /odvolateľ, právny záver najvyššieho súdu v tej súvislosti je však jednoznačne formulovaný v publikovanej právnej vete R 3/2023.

16. Vzhľadom na vyššieuvedené, odvolací súd preto podľa § 386 písm. c/ CSP odvolanie odmietol.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého § 255 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Odmietnutie odvolania je možné po procesnej stránke považovať za neúspech v konaní (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1320 s.), preto žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalobca sa do tohto odvolacieho konania nezapojil (nevykonan žiaden procesný úkon), vznik trov na jeho strane nebol preukázaný, náhrada trov tohto odvolacieho konania mu nebola priznaná a žalovaný na náhradu trov odvolacieho konania nemá právo, preto odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania stranám nepriznal.

18. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.